

Phần 9

Chương 41

Chỉ Cần Một Người Là Anh, Đòi Này Đã Đủ Rồi

Hơi thở ấm áp của anh thổ lộ bên tai cô, ấm áp lại trêu chọc lòng người.

Lương Vi dùng tay chống lên lồng ngực của anh, cô rất muốn nói gì đó nhưng lời nói đến bên miệng đều nghẹn lại. Cô không thể nói ra bất kì lời nào.

Cũng giống như hôm qua khi anh nói không tìm thấy em, anh sẽ điên, cô cũng không nói nên lời vậy.

Có lẽ cô không phải người quen nói những lời sến rện.

Thật lâu sau, Lương Vi mới thốt ra một câu: “Nhiều người đang nhìn kìa...”

Lục Trâm Ngân hôn lên tai cô một chút rồi buông Lương Vi ra. Đèn hoa rực rỡ mới lên, cây đưng chằng đèn càng phát ra ánh sáng chói mắt. Ánh sáng ấy ánh lên người hai người lại càng thêm ôn hòa.

Lục Trâm Ngân cầm tay cô, vô tình hay cố ý vuốt ve ngón tay cô.

Người đến người đi trên đường hơn một nửa đều nhìn một chút rồi quay đi, dù sao người yêu ôm nhau trên đường cũng không phải chuyện gì lớn.

“Đi ăn cơm hay về nhà?” Anh hỏi rất tự nhiên.

Lương Vi khép chặt cổ áo khoác: “Lần đầu đi dạo phố cùng anh, dù sao cũng nên ăn một bữa cơm.”

Anh hỏi Lương Vi muốn ăn gì, quanh đi quẩn lại Lương Vi lại chọn một tiệm mì hoành thánh. Đây cũng là cửa hàng có thâm niên mấy chục năm, vệ sinh tuy kém mấy nhà hàng cao cấp, nhưng bà chủ rất nhiệt tình hiếu khách, bàn ghế cũng đều sạch sẽ, mì hoành thánh được làm thủ công nên có rất nhiều nhân.

Lương Vi nói: “Trước kia một mình hay chạy lung tung, lúc tới đây trên người chỉ có mười mấy tệ nghèo nàn. Ăn một bát mì hoành thánh 7 tệ ở đây đã thấy rất ngon rồi.”

Lục Trâm Ngân rút đũa: “So với trán trên thì sao?”

“Vị không khác nhau lắm, nhưng cảm giác lại không giống.”

Mì hoành thánh được đưa lên rất nhanh. Vì đang là thời gian ăn tối nên chẳng mấy chốc trong nhà hàng nhỏ đã chật kín người, phần lớn đều là những người trên 40 tuổi, hai thanh niên như bọn họ trông ra lại không quá hợp với nơi này.

Lục Trầm Ngân: “Thật ra em không cần tiết kiệm tiền cho anh.”

Lương Vi đang mức tương ớt, hơi nóng của mì hoành thánh bốc lên nghi ngút, cô không thấy rõ ánh mắt của anh.

Lương Vi: “Anh không hiểu, nhà hàng cũng không sánh nổi với hương vị xưa.”

Lúc này anh mới phát hiện Lương Vi là người vô cùng hoài niệm chuyện cũ.

Cô rất quyến luyến thứ gì đó.

Khóe miệng Lục Trầm Ngân hơi cong lên, anh hỏi: “Muốn uống gì không?”

“Không khát.”

Mặt Lương Vi bị hơi nóng hun tới hồng hồng, khuôn mặt nhẹ nhàng khoan khoái để lộ thần thái rất tốt.

Lục Trầm Ngân nghĩ đến hôm qua, anh còn nói: “Ngày mai anh đi mua bò câu hầm canh cho em.”

“Ừ?”

“Em quá gầy.” Anh dùng lời giảm tránh.

Em quá gầy, trên giường không đủ sức.

Em quá gầy, không chịu được giày vò.

Em quá gầy, đụng vào làm anh cũng thấy đau.

“Ừm, em gầy quá.” Anh lại khăng định mà lặp lại một lần nữa.

Sau đó anh vùi đầu ăn mì hoành thánh, câu nói kia lại quá chân thành tha thiết, cộng thêm đôi mắt ấy đen ấy cũng quá trong suốt. Dù có nghĩ thế nào Lương Vi cũng không thể liên tưởng tới phương diện kia, cô chỉ nói câu anh muốn mua thì mua đi.

Hai người ăn xong đi ra khỏi tiệm ăn thì trời đã tối hẳn, gió thổi như mang theo vị mưa. Hai người đã ăn uống no say cũng không cảm thấy lạnh, nắm tay vào còn thấy lòng bàn tay có chút mồ hôi.

Một câu ‘anh muốn cưới em’ đơn giản, một chiếc nhẫn kim cương đơn giản, một bát mì hoành thánh nóng hôi lớt dạ... Đây là những gì anh có thể cho, mà trùng hợp thay, đó cũng là thứ Lương Vi muốn.

Lâu rồi Lương Vi không đi dạo phố, lần dạo phố trước là đi mua sắm trước khi đến thôn Giang Tâm với hội Chu Lâm. Lúc đó cứ mua bán tùy ý, sau đó thành ra mua một đống đồ vô dụng.

Lục Trâm Ngân cầm tay cô rồi nhét vào túi áo của mình, tay hai người quán lấy nhau rất thân mật.

Cô không muốn mua bất cứ món đồ gì như mọi lần dạo phố khác, mà chỉ muốn yên lặng đi cùng anh cả đoạn đường này. Đi qua mấy quầy bán đồ ăn vặt ven đường, giẫm lên ánh đèn phồn hoa của ban đêm, cứ đi thong thả, thư thái như vậy.

Bên đường có một cửa hàng đồ điện mới khai trương, họ chuẩn bị mở rút thăm trúng thưởng nhân dịp khai trương nên dựng lên một sân khấu nhỏ, xung quanh treo bóng màu tím. Họ còn bày một đường lẵng hoa trái dài, xung quanh sân khấu có rất nhiều người vây quanh.

MC cầm micro đứng nói trên sân khấu: “Quy tắc thi rất công bằng và đơn giản, chúng tôi đã thiết lập điểm số của ba hạng đầu tiên, ai hát đạt được điểm đó thì sẽ nhận được sản phẩm tương ứng. Mỗi người chỉ có thể hát một lần, phần thưởng của giải nhất là một TV LCD 42 inches, giải nhì là một nồi cơm điện, giải ba là một đôi micro hát karaoke. Nào nào, ai muốn thi thì qua bên kia quét mã QR, mau mau lấy số thứ tự để tranh giải! Mọi người hãy tham dự nhiệt tình, tham dự nhiệt tình nào!”

Lục Trâm Ngân và Lương Vi đứng ở bên ngoài, anh hỏi Lương Vi: “Sẽ được tặng thật sao?”

Lương Vi cười: “Tặng thì sẽ tặng, nhưng có lẽ sẽ khó đoạt giải.”

Có một chàng trai dẫn đầu xông lên sân khấu, cậu ta cầm micro đứng đối diện với màn hình để chuẩn bị hát. Chỉ cần hát đủ số điểm là có phần thưởng. Sau ca khúc đó, chàng trai bụm mặt khóc không ra nước mắt, người bên dưới sân khấu trông thấy đều nở nụ cười.

Đó là bài “Cao Nguyên Thanh Tàng”.

Đoạn âm cao kia cũng giống như tiếng dao mổ heo vậy.

Lương Vi kéo Lục Trâm Ngân, cô tựa vào bên cạnh anh, cả hai người đều cười.

Người thứ hai lên sân khấu là một bà mẹ có tuổi, tuy hát khá tốt nhưng vẫn cách hạng 3 một đoạn.

Lương Vi nói: “Anh thấy chưa, đâu có dễ đoạt giải như vậy.”

Lục Trâm Ngân: “Ừ, người kia hát rất hay.”

Lương Vi: “Em đi thử xem. Anh thích cái nào?”

Lục Trâm Ngân kéo căng tay không cho cô đi. Anh có chút dở khóc dở cười, đôi khi anh thấy Lương Vi giống như một người đàn ông vậy.

“Anh kéo em làm gì, hát vài câu có mắt miếng thịt nào đâu.”

Lục Trâm Ngân vỗ đầu cô: “Em muốn cái nào trong ba thứ kia?”

Lương Vi: “Đương nhiên đều muốn, có tiện nghi có ai không chiếm.”

“Nhưng một người chỉ được nhận một thứ.”

Lương Vi: “Nói như anh có thể đoạt giải vậy, không phải anh không biết hát à?”

Lục Trâm Ngân hơi nhú mày, nói: “Anh thử một chút, nhờ trúng thì sao.”

Lương Vi: “Được đấy, nếu trúng thì tặng em làm sinh lễ.”

“Vớ vẩn, ai lấy mấy thứ này làm sinh lễ.” Lời của Lục Trâm Ngân rất bình tĩnh nhưng giọng điệu lại khá dục dăng.

Anh cầm điện thoại của Lương Vi quét mã QR. Thật ra không có nhiều người đăng kí thử sức, đông là người vây quanh xem náo nhiệt mà thôi.

Lương Vi bỏ hai tay vào túi áo rồi nhìn anh bước lên sân khấu. Lục Trâm Ngân đứng hơi chéch chỗ của cô.

Nhạc dạo của bài “Người Yêu” đột nhiên vang lên.

Lục Trâm Ngân hơi sững sờ, cả Lương Vi cũng thế.

Giai điệu nhịp nhàng có tiết tấu vang lên khiến nhóm người trung niên ở phía dưới bắt đầu ồn ào.

Đây là bài hát vào thời đại của bọn họ.

Lương Vi nghĩ Lục Trâm Ngân không biết hát, không ngờ anh mở miệng lại hát thành tiếng.

Âm điệu hơi khàn, trầm thấp mà có lực.

Lương Vi bị giọng hát của anh cột chân ở nơi đó. Cô nghĩ Lục Trâm Ngân không biết hát nhưng có lẽ sẽ không quá kém, lại không ngờ giọng anh tốt như vậy.

Còn tốt hơn bất kì những người đàn ông hát trên mạng cô biết, lại còn là dùng loại thiết bị ấy vẫn có thể hát hay được.

Lục Trâm Ngân hát rất thành thạo.

Màn hình hiện lên một số đường âm thanh, Lương Vi hít vào một hơi.

Cô không cần nôi cơm điện hay TV gì đó, đôi micro kia thật ra cũng không tệ.

Lời bài hát và giai điệu đều dễ nhớ, lúc Lục Trầm Ngân đứng trên sân khấu hát lời thứ hai, anh như ẩn như hiện trong ánh đèn mà nhìn về phía Lương Vi.

Bài hát không hợp với khẩu vị nhạc của Lương Vi đột nhiên trở nên rất dễ nghe.

Lời bài hát còn say lòng người hơn giai điệu, mà thứ khiến người ta động lòng hơn cả lời bài hát chính là anh hát cho cô nghe.

Em là người yêu của anh, là người con gái đẹp tựa đóa hồng.

Em dùng bờ môi nóng bỏng, khiến đêm đêm anh tiêu hồn vô tận.

Em là người yêu của anh, là người con gái thanh thuần tựa bách hợp.

Em dùng nhiệt độ cơ thể ấm áp, an ủi vết thương lòng trong anh.

Hai đầu lông mày của anh đều để lộ sự tự tin nhàn nhạt, anh nhìn về phía Lương Vi với ánh mắt kiên định.

Bài hát không dài, rất nhanh sau đó đã kết thúc. Người bên dưới sân khấu đều vỗ tay, vỗ tay vì bài hát mà cũng vỗ tay vì người đang hát.

Điểm số cao tới đa, vượt xa cả số điểm dự liệu của hạng nhất.

MC đi xuống sân khấu thương lượng với người phía sau rồi lại đi lên nói: “Chúc mừng chàng thanh niên đã giành được chiếc TV LCD 42 inches của chúng tôi. Hãy qua bên kia đăng kí phương thức liên lạc và địa chỉ với nhân viên cửa hàng, chúng tôi sẽ ship tới! Đương nhiên, dù là ai mua đồ, chúng tôi cũng sẽ ship tới!”

Lương Vi chen qua đám người đi vào cửa hàng, Lục Trầm Ngân đang viết địa chỉ.

Anh viết người nhận hàng là Lương Vi.

Lương Vi gập tờ giấy lại, hỏi nhân viên cửa hàng: “Bây giờ lấy luôn không được sao?”

Nhân viên cửa hàng: “Hả?”

“Chúng tôi có xe, bây giờ có thể mang về luôn.”

“Cái này... tôi hỏi lại cửa hàng trưởng một chút.”

Lục Trầm Ngân: “Không cần phải gấp.”

Lương Vi: “Không muốn ở nhà chờ họ ship đến, dù sao cũng lái xe tới, có thể mang về luôn. Hơn nữa” Cô hí híp mắt nhìn anh chăm chăm: “Không phải anh nói không biết hát à? Không phải anh sống chết không chịu hát sao? Sao lúc đó kĩ năng diễn xuất lại tốt vậy, bảo anh hát thế nào cũng từ chối.”

Lục Trầm Ngân sờ mũi, có chút chột dạ.

“Anh...”

“Ừm?”

“Lúc đó có mặt bạn em nên hơi ngại, anh cũng chưa từng tới nơi đó.”

Lương Vi khoanh hai tay: “Vậy vì sao hôm nay lại hát trước mặt nhiều người lạ thế?”

“Em muốn, vậy anh giúp em giành giải.”

Em muốn nên anh sẽ dốc toàn lực vì em.

Lòng Lương Vi khẽ động, anh vốn là như vậy, đột nhiên tung ra một câu đâm thẳng vào trái tim cô.

Lương Vi “ừ”, sau đó còn nói: “Anh Lục rất cưng chiều người ta.” Cô dùng giọng điệu đùa giỡn nhàn nhạt để che giấu tình cảm dịu dàng của mình.

Nhân viên cửa hàng đi tới: “Thật có lỗi, cửa hàng trưởng nói hôm nay không thể ship được. Chúng tôi có thể ship hàng tới tận nơi, tới hôm đó sẽ liên lạc với hai người.”

Lương Vi: “Vậy TV này giá bao nhiêu?”

“Giá gốc 4888 tệ.”

“Vậy sao...” Lương Vi nói: “Tôi giảm giá cho mấy người, tôi không lấy TV mà đổi thành 4000 tệ tiền mặt thì sao?”

Nhân viên cửa hàng: “Hả?”

Lương Vi: “Thế nào?”

“Tôi đi hỏi cửa hàng trưởng một chút...”

Lục Trâm Ngân ho khan hai tiếng rồi quay sang: “Không có cửa hàng nào đưa tiền mặt đâu.”

Trên đường trở về, Lục Trâm Ngân lái xe, Lương Vi ngồi ở ghế phó lái đếm tiền.

“Dù chỉ có 3000 tệ nhưng vẫn thực tế hơn chiếc TV kia rất nhiều.” Lương Vi nhét tiền vào túi áo khoác của Lục Trâm Ngân.

“Không cần, Lương Vi, em không cần đưa “

“Tích góp tiền mua áo cưới cho em.”

Lương Vi cười rồi nhìn về cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Thật ra cô không có nhiều mơ ước với áo cưới, cô chỉ muốn có một chiếc nhẫn và một tờ giấy chứng nhận, cả anh nữa.

Có thể anh đang rất vui nên bắt đầu nói nhiều.

Lục Trâm Ngân nói: “Lương Vi, kết hôn là chuyện lớn, có cần nói một tiếng với bố mẹ em không? Về sau có thời gian vẫn nên đi thăm hỏi một chút.”

Sắc mặt Lương Vi dần âm đạm, cô không tức giận cũng không buồn bã. Chỉ là Lục Trâm Ngân khiến cô nghĩ đến lời nói lúc sáng của Lâm Trí Thâm, bố em sắp ra tù rồi.

Xe rời khỏi đường phố phồn hoa rồi rẽ vào đường nhựa nhỏ ở nông thôn, ở đây ngay cả đèn đường cũng thưa thớt dần.

Lương Vi: “Mẹ em bị bệnh qua đời vào tháng 10 rồi, lần đó chính là đi gặp bà ấy.” Giọng nói của cô hơi lạnh, để lộ một tia tinh táo.

Lục Trâm Ngân nhớ tới cuộc điện thoại trước khi Lương Vi đi và cả sắc mặt cô sau khi trở về, anh hoàn toàn không cảm nhận được một chút bi thương nào ở cô. Là cô che giấu quá tốt hay vẫn còn nguyên do khác.

Lương Vi nhìn về phía Lục Trâm Ngân, tay cô để lên đùi anh, cô khẽ mỉm cười: “Anh không cần lo lắng, muốn hỏi gì thì hỏi. Em cũng không phải trẻ con, sẽ không bị đả kích vì mấy lời này.”

“Lương Vi, anh hầu như không biết gì về chuyện của em, anh muốn hiểu em... nhưng cũng sợ...”

“Em biết, em cũng rất muốn nói cho anh, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Không biết nên kể chuyện của bố em trước, mẹ em trước hay kể từ em trước.”

Lương Vi lắc đầu, cô còn nói: “Chuyện chúng ta kết hôn không cần thông báo cho bất kì ai. Bọn họ cũng không tính là người nhà em, em chỉ cần anh là được rồi, về sau cũng chỉ có một mình anh.”

Gió bên ngoài đang gào thét, mưa phùn rả rích cũng theo đó mà tới.

Qua một quãng thời gian giản đơn, sáng sớm tinh lại có anh, ban đêm chìm vào giấc ngủ cũng có anh.

Chỉ cần một người là anh, đời này đã đủ rồi.

Chương 42

Lương Vi, Cô Ấy Rất Tốt

Cuối cùng Lương Vi cũng không kể chuyện bố mẹ với anh, cô vẫn không biết kể thế nào, hoặc là nói cô khó có thể mở miệng được.

Lại hoặc là, cô không có cách nào nói ra những lời có thể lãng trí bản thân.

Tạm bợ qua ngày, lúc ấy đầu cô đã hiện lên những chữ ấy.

Lục Trâm Ngân không muốn giấu Lý Đại Cường nên trở về nói rằng mình đã cầu hôn Lương Vi, tháng Năm năm sau sẽ đi đăng kí kết hôn với cô.

Lý Đại Cường vốn đang thanh thoi uống rượu lâu năm, ông ta vừa nghe thấy lời ấy đã đập bát rượu xuống đất “choang” một tiếng, chiếc bát chia năm xẻ bảy, vụn bay đầy đất.

“Cháu muốn sống với cô ta thì đừng nhận người cậu này nữa!”

“Rốt cuộc cậu có thành kiến gì với Lương Vi?”

“Ai cũng được nhưng cô ta thì không! Không được!”

Hai người đàn ông trong gia đình ít khi tranh chấp, vì vậy Cát Vân chỉ dám ôm Tiểu Oánh ngồi bên cạnh mà không dám lên tiếng.

Mặt Lý Đại Cường âm trầm: “Cậu thấy cậu đã dung túng cho cháu quá mức rồi! Máy ngày nay cháu qua đêm ở nhà cô ta, xin nghỉ làm để ra ngoài chơi với cô ta cậu cũng không nói một chữ, đó là cậu muốn đợi cháu suy nghĩ cho rõ! Cháu bây giờ thì hay rồi, còn muốn kết hôn nữa!”

Lục Trâm Ngân nắm hai tay, sống chết không chịu nhượng bộ: “Rốt cuộc cậu có thành kiến gì với cô ấy, cô ấy đã làm gì sai sao? Chỉ vì cô ấy có tiền?”

Lý Đại Cường kìm nén bực bội: “Đúng vậy! Chính bởi vì cô ta có tiền!”

Lục Trâm Ngân thấy lý do này rất buồn cười, anh vẫn không hiểu đến cùng Lý Đại Cường đang nghĩ gì.

Lý Đại Cường hung hăng giậm chân xuống, quát: “Cháu không biết gì cả! Nếu muốn thấy cậu cháu chết thì cứ kết hôn với cô ta đi!”

Lục Trâm Ngân khẽ giật mình, càng thêm không hiểu.

Lý Đại Cường lắc đầu, lông mày nhíu chặt, một giây trước vẫn còn hung hãn, một giây sau bỗng nhiên sợ hãi: “Tùy cháu tùy cháu, cháu muốn ở lại đây và kết hôn cùng cô ta thì tùy cháu. Về sau đừng đề cập đến cậu là được rồi... Chúng ta cứ xem như không quen biết nhau...”

Ông ta lảo đảo rồi đi vào buồng trong, cả người vẫn còn run rẩy.

Cát Vân nói khẽ: “Máy ngày nay cậu của cậu ngủ không ngon, không biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ còn 1,2 tháng nữa là đến cuối năm rồi, việc này cứ từ từ lại đã, không biết ông ấy đang giấu giếm chuyện gì.”

Mưa phùn bên ngoài giờ đã biến thành mưa rào tầm tã. Chỉ mưa một chút thôi nhưng nhiệt độ không khí đã giảm sâu khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Lục Trâm Ngân giữ im lặng, sau đó đi nhặt mảnh vỡ trên mặt đất.

Cát Vân nói: “Tôi thấy cô ấy rất tốt, nói chuyện với cô ấy cũng rất dễ chịu. Về phần tiền có thể có khoảng cách, nhưng cô ấy tình nguyện ở bên cậu, như vậy là đủ rồi.”

Tiểu Oánh sốt cao mới hạ, giờ vẫn còn bị họ khan, cô bé khàn giọng nói: “Anh đừng đi...”

Thật ra trẻ nhỏ hiểu tất thấy, cô bé mơ hồ có thể hiểu được những điều người lớn nói.

Lục Trâm Ngân quét sạch mảnh vỡ: “Anh không đi.”

Cát Vân đứng dậy ôm con vào nhà, nói: “Đàn ông cũng nên lập gia đình dựng nghiệp, cậu cũng không thể đi theo cậu của cậu cả đời. Về sau lấy vợ không lẽ để vợ cậu chung sống với chúng tôi sao? Làm gì có người phụ nữ nào đồng ý như vậy. Hợp đồng đến hạn chúng tôi sẽ đi, cậu muốn thì cứ ở lại, tự quyết định là tốt rồi. Cậu của cậu phiêu bạt quen rồi, sẽ không có chỗ ở ổn định. Chuyện đoạn tuyệt chỉ là nói nhảm thôi, chắc cậu cũng hiểu.”

“Ừm.”

Anh thu dọn xong thì ngồi hút thuốc ở cửa ra vào. Hạt mưa rơi xuống vừa nặng vừa nhanh, hòa với bùn loãng bắn lên chân anh.

Cáp Mô vùi trong phòng của mình cũng nghe được loáng thoáng đoạn đối thoại của hai người, ông ta đi dọc theo mái hiên đến bên cạnh Lục Trâm Ngân rồi nói: “Lúc nào cậu và cô gái kia kết hôn?”

Lục Trâm Ngân vẫn hút thuốc tiếp, lờ ông ta đi.

Cáp Mô dựa trên tường, trên người ông ta là bộ quần áo vừa bản vừa cũ nát, khuôn mặt nhăn nhúm, ông ta toét miệng cười, nói: “Sao vậy, cậu của cậu không đồng ý? Ngại người ta có tiền? Logic khôn kiếp gì vậy, mình nghèo còn không để cho người ta có tiền, nếu là tôi thì chỉ ước mau cưới được cô gái giàu có đó về thôi.”

Ông ta nhìn Lục Trâm Ngân vài lần, thấy anh không nói lời nào lại tiếp: “Vận may của cậu tốt lắm mới vợ được một cô vợ xinh đẹp. Mà cậu có biết người đàn ông lần trước ngồi ô tô tới là ai không? Tôi nghe nói đó là ông chủ lớn bao nuôi cô ta, biệt thự này cũng là ông chủ lớn đó mua, cậu đừng để bị người ta lừa rồi bị cầm sừng!”

Thôn này rất nhỏ nên chỉ cần một biến động nhỏ đã truyền đi khắp nơi.

Mấy lời đồn đại mọi người cũng đã nghe qua rồi, Lục Trâm Ngân không sợ, vì anh quyết tâm muốn cưới Lương Vi, còn Lương Vi cũng sẽ không quan tâm. Tính cách cô đã như vậy rồi, hoặc có thể nói là cô đã nghe nhiều tới miễn dịch. Cát Vân biết dân bản xứ ở nơi này đều bài xích người từ bên ngoài đến, cả Lý Đại Cường trước nay cũng không có quá nhiều cảm xúc về mấy việc này.

Nhưng lời này nói trước tai người khác thì không khác gì là phóng hỏa.

Eo Lục Trâm Ngân còn chưa vươn thẳng lên, anh đã tiện tay của lấy con dao ở góc tường nện vào chân Cáp Mô. Hành động đó dọa Cáp Mô sợ hãi tới kêu to, ông ta kêu lên mấy tiếng ‘giết người, giết người’.

Lục Trâm Ngân nhìn ông ta chăm chăm: “Quản miệng của ông cho tốt.” Anh ném thuốc đi, dùng chân dập tắt thuốc.

Cáp Mô bụm miệng, bị nhìn chăm chăm khiến lông tóc ông ta dựng đứng hết lên, sau đó cong lưng chậm rì rì rời đi.

Vừa đi ông ta còn vừa nói: “Cưới một người phụ nữ dơ bẩn thì có gì hơn người!”

Lời còn chưa dứt, Lục Trâm Ngân đã xông vào trong màn mưa rồi dùng một tay nắm lấy gáy áo của Cáp Mô, sau đó quăng ông ta xuống đất. Trên mặt đất là hố nước nông, Cáp Mô bị ném vào đó làm bọt nước văng ra khắp nơi.

Một ông già đầu chúi cúi hành hạ như thế, ông ta ngửa mặt lên trời kêu cứu mạng.

Mưa nặng hạt xối xuống người Lục Trâm Ngân, anh nín lấy quần áo của ông ta: “Ông lặp lại một lần nữa!”

Cáp Mô co mình lại: “Tôi sai rồi tôi sai rồi, sạch sẽ, cô ấy sạch sẽ!”

Cát Vân và Lý Đại Cường nghe được tiếng động nên chạy ra xem, hai người tranh thủ thời gian kéo Lục Trâm Ngân ra.

Lý Đại Cường quát lớn: “Cháu nổi điên gì đó, đánh người ta thành tàn phế rồi lấy gì đền!”

Cáp Mô ngã nhào trở về phòng của mình.

Lục Trâm Ngân lau mặt, nhìn về phía Lý Đại Cường rồi nói: “Lương Vi, cô ấy rất tốt.”

Lương Vi đứng ở cổng sân, cô có thể thấy cũng như nghe được rõ ràng.

Cô bỗng nhiên ý thức được: Giữa anh và cô, xưa nay anh chưa từng hỏi về quá khứ của cô, chỉ biết đối tốt với cô, tín nhiệm cô.

Mưa to mờ mịt, Lương Vi vẫn che ô đi từ trong bóng tối tới. Vũng bùn làm bẩn giày của cô, cô chỉ nhìn Lục Trâm Ngân mà không để ý tới tất cả những người còn lại.

Lý Đại Cường nhìn thấy Lương Vi thì nói với Lục Trâm Ngân: “Tùy hai người! Dù sao hai người kết hôn cũng đừng kéo thêm tôi!”

Cát Vân đỡ Lý Đại Cường vào nhà: “Ông bớt tức giận đi, đã huyết áp cao rồi.”

Lương Vi che ô cho anh, cả người Lục Trâm Ngân ướt đẫm, bắt lục như một đứa nhóc. Mà người khiến anh biến thành bộ dạng đó lại chính là cô.

Lương Vi nói: “Đi theo em đi, sang nhà em tắm một cái, đừng để bị cảm.”

Cô vươn tay tới, trên tay còn đeo nhẫn cầu hôn anh mới mua hôm nay.

Lục Trâm Ngân bị nước mưa trôi vào mắt, nhưng anh vẫn thấy được. Anh nhìn thấy Lương Vi, thấy chiếc nhẫn kia, và thấy rõ cả tương lai nữa.

...

Anh đứng cởi quần áo trong phòng tắm, Lương Vi pha nước ấm giúp anh.

“Vì sao lại ấm ỉ như vậy?” Lương Vi hỏi.

Cô không gọi điện thoại được cho anh, vừa xuống nhà định gọi anh thì tới cửa đã nghe thấy câu nói chắc chắn kia của Lục Trâm Ngân: Lương Vi, cô ấy rất tốt.

Lục Trâm Ngân đứng trước bồn rửa mặt, anh dùng nước sạch lau mặt một cái, lưng quần của anh mới cởi một nửa, thắt lưng vẫn còn treo một nửa trên đó.

“Anh nói muốn kết hôn với em.”

Anh khát vọng tiến tới hôn nhân. Có người chân tình với mình, được bề trên ủng hộ, như vậy mới là mỹ mãn.

“Cậu anh không đồng ý?”

“Ừm.”

Lương Vi đã pha xong nước ấm: “Ông ấy nói thế nào?”

“Nói một đồng lời không giải thích được.”

“Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, còn rất nhiều thời gian để thuyết phục cậu của anh.”

Lục Trâm Ngân mím môi, trong miệng khô khốc mà vô vị.

Lương Vi cởi quần giúp anh: “Không cần vì chuyện này mà tranh cãi như thế, sao còn cãi nhau trong mưa nữa vậy.”

Lục Trâm Ngân bắt được đúng tay của cô: “Không phải anh...”

“Không phải cái gì?”

Anh nhìn cô chăm chú, có mấy lời không thể nói ra khỏi miệng.

Anh không thể nói với Lương Vi rằng anh vừa tranh chấp với Cáp Mô vì ông ta nói cô...

Lục Trâm Ngân lắc đầu: “Không có gì, hôm nào anh sẽ nói chuyện cẩn thận với cậu.”

Lương Vi gỡ tay Lục Trâm Ngân ra, cô kéo quần anh xuống rồi nói: “Bình thường cũng chưa thấy anh xúc động như thế bao giờ.”

“Ừm, xúc động.”

Lương Vi: “Còn đứng đó làm gì, nước pha xong rồi, quần cũng giúp anh cởi. Sao nào, em còn phải hầu hạ anh tắm rửa nữa? Chưa cưới được em đã biết hưởng thụ rồi đúng không?”

Bộ dạng người phụ nữ nhỏ ‘chanh chua’ khiến anh thấy cực kì đáng yêu.

Lục Trâm Ngân kéo tay Lương Vi rồi hôn lên một chút.

Trên tay người phụ nữ của anh đeo chính chiếc nhẫn anh tặng.

“Đồ ngọc.” Lương Vi nói.

Anh cười một tiếng nhàn nhạt mà không phản bác lại.

Lục Trâm Ngân ôm Lương Vi cùng tiến vào phòng tắm. Anh cởi áo len màu xanh sẫm của cô xuống, kéo khóa váy và cởi quần leggings của cô.

Người khác chỉ nhìn thấy bề ngoài, còn anh có thể chiêm ngưỡng tất thảy.

Những tâm tình và cảm xúc này có lẽ bao gồm cả lòng chiếm hữu mà Lương Vi nói, tất cả đều xuất hiện sau khi anh gặp cô.

Anh không hiểu vì sao Lý Đại Cường lại cực lực phản đối, nhưng anh lại như bị bùa trù mà chỉ cần Lương Vi. Anh chỉ cần Lương Vi.

Lần này anh rất dịu dàng, dịu dàng đến lạ thường.

Lương Vi bị đặt lên tường nhà vệ sinh, cô có thể nhìn thấy ánh đèn chói mắt của phòng tắm, có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách và tiếng thở dốc gọi cảm của anh, còn có thể cảm nhận được ấm áp và dịu dàng của anh.

Có lẽ hôm nay cũng không hoàn mỹ, nhưng cô đã rất thỏa mãn.

Không biết do cảm giác của anh có vấn đề hay vốn là như vậy, bây giờ trên tay cô có thêm một chiếc nhẫn làm Lục Trâm Ngân cảm thấy động tác vuốt ve của Lương Vi dịu người hơn bình thường. Phần lồi lõm của chiếc nhẫn lướt qua lưng Lục Trâm Ngân khiến anh thấy hưng phấn.

Vui thích qua đi, Lương Vi tùy ý chụp bộ áo lót vào rồi đứng trước cửa sát đất ngắm cảnh mưa, trước mắt là cảnh nhà kho lâu năm bị màn mưa cọ rửa.

Lục Trâm Ngân vừa lau tóc vừa đi tới.

Lương Vi ngắm cảnh tới thất thần, cô cũng không cảm giác được anh đang đứng ngay sau lưng mình.

“Sao vậy, vì sao gần đây em luôn nhìn bên ngoài tới ngần người.” Rất nhiều lần.

Lương Vi nói: “Sắp tới tháng 12 rồi.”

Lục Trâm Ngân cầm áo khoác choàng thêm lên cho cô: “Ừ, sắp rồi.”

“Một khoảng thời gian nữa em phải về thành phố Long.”

Tay anh khoác lên vai cô bỗng dừng lại.

Lương Vi nói: “Sẽ quay lại, anh đừng lo.”

Lục Trâm Ngân nặng nề “ừ” một tiếng: “Đi làm gì?”

“Đón bố em.” Lương Vi sụp mắt, cô thấy dưới lầu có một mảnh đất hoang.

Trên đường về, anh chỉ biết Lương Vi nói mẹ cô bị bệnh qua đời vào tháng 10, nhưng cô lại không nhắc một chữ tới bố mình.

“Em muốn đón ông ấy tới đây à?”

Lương Vi lắc đầu: “Em đón ông ấy ra tù.” Giọng điều hời hợt.

Cô thấy Lục Trâm Ngân hơi kinh ngạc thì lặp lại: “Em đón ông ấy ra tù.”

Lương Vi dựa vào trong ngực anh, xem ra cô cũng không kích động, thậm chí còn tỉnh táo và bình thản hơn bất lúc nào.

Cô nói: “Ông ta phạm tội bị kết án 13 năm 6 tháng, tháng 12 là lúc ông ta mãn hạn. Em vẫn nên đi đón ông ta.”

Chương 43

Chính Đứa Con Gái Tốt Của Tao Là Mà, Đã Tự Tay Tổng Tao Vào Tù!

Về sau Lương Vi không nói thêm gì nữa, cô chỉ an tĩnh dựa vào ngực anh. Thế giới bên ngoài cuồng phong mưa rào, mà cô lại đang tránh gió.

Lục Trâm Ngân cũng không hỏi, đây có thể nói là chuyện tri kỉ mà an ủi nhất đối với cô.

Anh ôm cô, cực kì dịu dàng xoa xoa đầu cô.

Lương Vi nói: “Em có thể xử lý tốt.”

“Anh biết.” Lục Trâm Ngân nắm chặt cánh tay cô: “Có gì không thuận lợi, chúng ta có thể cùng đối mặt.”

“Trong cuộc sống có rất nhiều chuyện không như ý, không cần để anh gánh thêm một chuyện nữa. Chờ em thu xếp chuyện của bố em xuôi, đợi anh thuyết phục được cậu anh nữa. Thật ra cũng không có gì, dường như mọi thứ đều đang tốt đẹp lên.”

Cô vút bỏ quá khứ để tới đây rồi gặp được anh, từ giờ trở đi cũng xác định được tương lai giống như sinh mệnh vậy.

Lục Trâm Ngân nói: “Đúng vậy, đều sẽ tốt đẹp lên.”

Ngày mùng 7 tháng 12, Lương Vi về thành phố Long. Cửa hàng chuyển phát nhanh quay cuồng vì ngày 11/11, Lục Trâm Ngân cũng bận tối tăm mặt mày.

Mấy ngày này trôi qua cũng như trong mật thêm dầu, ban ngày Lương Vi mở phát sóng trực tiếp, anh tan làm sẽ tới nấu cơm làm đồ ăn cho cô, tối đêm họ xem TV rồi “vận động”. Lý Đại Cường nói mặc kệ anh là mặc kệ thật, lúc Lục Trâm Ngân nhắc lại chuyện Lương Vi với ông ta, rõ ràng giọng điệu của Lý Đại Cường đã hòa hoãn không ít. Có điều ông ta vẫn quyết tâm muốn rời khỏi đây, sau đó còn dặn Lục Trâm Ngân cứ ở lại Nam Thành, không cần đi theo ông ta.

Tối cùng Lục Trâm Ngân vẫn không biết ông ta đang suy nghĩ điều gì, nhưng càng gần tới cuối năm, lòng anh cũng đã có quyết định. Anh sẽ không rời khỏi Lương Vi, mà cũng sẽ không làm kẻ bất hiếu. Thứ anh có thể cho Lý Đại Cường chỉ có tiền, có thể giúp trả được phần nợ nào thì hay phần nợ đó.

Tháng ngày đơn giản tuy vẫn luôn có chuyện phiền lòng, nhưng như vậy mới là là sinh sống.

Lương Vi muốn sinh sống, anh cũng vậy.

Mỗi ngày cứ kiên định như vậy, người nhà làm bạn, người yêu kẻ bên.

Vào buổi sáng Lương Vi đi, Lục Trâm Ngân đang làm việc. Cô cố ý đến chỗ anh một chút, nói tới nói lui vẫn là mấy câu: “Mấy ngày này nhiệt độ xuống thấp, anh đừng mặc ít thế, buổi sáng đừng chỉ ăn cháo với dưa muối.”

Không biết có phải anh trẻ hay không, cô luôn thấy trời lạnh mà anh mặc quá ít, chỉ mặc một chiếc áo khoác và một chiếc áo len mỏng. Người khác sợ lạnh đều mặc quần ni bên trong, còn anh chỉ luôn mặc một chiếc quần.

Nhân dịp 11/11, Lương Vi cũng mua cho anh không ít quần áo, một số thứ đã lấy về rồi nhưng anh không mặc.

Ở chung một chỗ lâu ngày, cô phát hiện buổi sáng anh đều ăn cháo với dưa muối, hoặc trộn với đồ ăn thừa hôm trước để ăn. Có lẽ cô đã quen với cuộc sống hoàn mỹ, cô luôn dặn anh buổi sáng phải ăn nhiều một chút.

Buổi sáng Lương Vi không dậy được, mà Lục Trâm Ngân 6 giờ đã rời giường, sáng sớm cô không có chút sức lực nào dậy nấu đồ ăn sáng cho anh. Trời lạnh cô càng thích nằm lì trên giường.

Hai người đứng nói chuyện ở góc phòng, Trương Linh Linh vừa quét mã hàng vừa nhìn hai người.

Đợi Lương Vi đi rồi, Trương Linh Linh mới nói với Lục Trâm Ngân: “Sao hai người lại giống vợ chồng đã kết hôn nhiều năm vậy. Sao chị Lương Vi tốt thế, đời trước Lục Trâm Ngân anh tu được phúc phận gì thế hả”

“Có lẽ đã cứu thế giới.” Anh khó có được một câu nói đùa.

Trương Linh Linh cắt ngang: “Câu này lỗi thời từ lâu rồi.”

Lục Trâm Ngân: “...”

Lộ trình từ Nam Thành tới thành phố Long phải mất 7, 8 tiếng.

Ngày 8 tháng 12 Lương Cương ra tù, Lương Vi muốn đến trước thời hạn để chuẩn bị một chút.

Lúc tới thành phố Long sắc trời đã tối, Lương Vi tìm một khách sạn gần nhà tù để ở lại, sau đó cô tự mình đi mua sắm chút đồ.

Ban đêm ở thành phố Long lạnh hơn một chút, Lương Vi trở về khách sạn mà tay cầm đồ đã đông cứng tới đở bùng.

Dù trong phòng có điều hòa 27 độ nhưng Lương Vi tắm xong ra ngoài vẫn phải run lên. Tóc cô nửa ẩm nửa khô, lọn tóc còn vẫn còn tích nước.

Áo choàng tắm của khách sạn rất mỏng, cô chụp thêm áo khoác rồi ngồi bên giường nhìn điện thoại.

Đã 10 giờ hơn rồi.

Cô nhắn tin cho Lục Trâm Ngân hỏi anh đang làm gì, chờ mấy phút không nhận được hồi âm, cô vào phòng tắm sấy tóc tiếp.

Tắm gương bị phủ thêm một tầng hơi nước, trong gương là bóng hình mờ hồ không rõ của cô.

Cô cầm khăn lau mặt gương, dần dần có thể trông thấy quang mắt thâm sâu của mình. Mấy hôm nay 2, 3 giờ sáng cô mới miễn cưỡng chìm vào giấc ngủ.

Càng nghĩ càng trần trọc, tuy nghĩ nhiều nhưng lại không biết mình đang nghĩ gì.

13 năm, cô chưa từng tới nhà tù thăm viếng. Sau khi tốt nghiệp trung học, cô cũng không trở về thành phố Long, trừ lần trước Từ Vệ Mai bị bệnh qua đời.

Cô cực lực muốn chạy trốn khỏi thành phố này, thế nhưng đến cùng vẫn phải trở về đây. Giống như cô không muốn nhắc lại những việc kia, nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt với Tôn Tường, đối mặt với Lương Cương.

Lương Vi chỉ thấy càng ngày càng lạnh, cô sấy khô tóc rồi chui vào chăn. Chăn đệm của khách sạn dù sao cũng không bằng ở nhà, tuy nhẹ nhưng lại không bao lấy người.

Lương Vi buộc tóc lên cao, để lộ cằm cổ mảnh khảnh, cả người nửa tựa vào đầu giường. Ngọn đèn nhỏ mờ nhạt trong phòng chiếu lên khiến làn da trắng nõn của cô nhiễm thêm một tầng sắc ám.

Màn hình TV HD đang đưa tin tức về thành phố Long, tất cả đều là chuyện của dân bản xứ. Trên TV là một bà lão không nói tiếng phổ thông, bà ấy chỉ dùng tiếng địa phương của thành phố Long để trả lời. Lương Vi vừa châm thuốc lá vừa xem.

Chương trình này rất dài, Lương Vi khó có được kiên nhẫn mà xem chương trình gia đình này.

Nửa đêm, 12 giờ kém 1 phút, chương trình kết thúc, cô cũng dập tắt thuốc. Trong gạt tàn vậy mà có thêm rất nhiều tàn thuốc, mùi khói trong phòng cũng rất nồng.

Lục Trầm Ngân gọi điện thoại tới, giọng điệu xen lẫn với hơi thở gấp gáp.

Lương Vi thở hắt ra rồi nói với anh: “Anh làm gì mà thở gấp đến mức đó.”

“Anh vừa tan làm, hôm nay phải làm thêm giờ. Đồ cần chuyển phát nhanh nhiều quá, bận đến tối mất nhưng cũng có thêm tiền ngoài giờ.”

“Anh vẫn còn ở cửa hàng?”

“Ừ, rửa tay, khóa cửa rồi về đây.”

Lương Vi nghe thấy tiếng nước chảy: “Mau về đi, mai còn phải làm sớm. Tăng ca nên một ngày chỉ có thể ngủ 5,6 tiếng thôi.”

“Cũng ít khi tăng ca, một ngày được 200 tệ.”

“Tiền lương tăng gấp đôi sao.”

Nghe giọng Lục Trầm Ngân có vẻ rất vui vẻ, anh nói: “Kiếm được tiền thì vất vả một chút cũng không thành vấn đề.”

Lương Vi cười nhẹ: “Nhớ ăn sáng cho tốt.”

Đầu bên kia vang lên tiếng kéo cửa cuốn, một lúc lâu sau Lục Trầm Ngân mới nói.

Anh nói: “Không ngủ được sao? Mai mấy giờ đi?”

Lương Vi nhìn về phía cảnh đêm ngoài cửa sổ: “Hôm nay em gọi điện thoại qua hỏi rồi, sáng mai 10 giờ.” Dù là điện thoại hỏi thăm cô cũng không muốn cầu hòa mà nói chuyện với Lương Cương, chỉ để nhân viên ở đó thông báo với Lương Cương rằng ngày mai con gái ông ta sẽ đến đón.

Cô không biết đêm nay Lương Cương mang tâm trạng gì, nghe được cô nói sẽ đón ông ta sẽ là tâm trạng gì.

Lục Trầm Ngân khởi động xe: “Đón xong sẽ về đâu?”

“Tìm một nơi ở cho ông ta, thu xếp êm xuôi cho ông ta xong em sẽ trở lại.” Cô cũng không muốn ở chỗ này lâu.

Mà cô, cũng không biết phải đối mặt với Lương Cương như thế nào.

Lục Trâm Ngân không biết cô nghĩ gì về bố mình nên không dám quá thiên vị, chỉ có thể nói: “Trở về nhớ gọi điện cho anh, anh làm đồ ăn ngon cho.”

Lương Vi: “Anh đang lái xe sao? Tập trung lái xe đi, lát nữa ngủ cho ngon. Cúp đây.”

“Được, em cũng mau ngủ đi, không còn sớm nữa.”

“Ừm.”

Lương Vi không ngủ cả một đêm, cô xem chương trình TV đêm, hút thuốc đến mức nôn khan.

Đêm càng sâu, cô càng tỉnh táo.

Trên tủ bát chắt lên 4,5 cái túi mua sắm, đó là quần áo, tất giày đến áo khoác lông cừu, quần và áo len cô mua cho Lương Cương.

Cô cũng không biết Lương Cương bây giờ gầy hay béo, kích thước để chọn mua cũng dựa vào dáng vẻ trước kia. Cô càng không biết ông ta đã già đi nhiều hay ít, những bộ quần áo này liệu có hợp với bộ dáng của ông ta không.

Chín giờ sáng, Lương Vi xuất phát từ khách sạn.

Lái xe tới nhà tù chỉ cần mười mấy phút.

Hôm nay không có nắng, chỉ có mấy nghìn cây số mây đen xám xịt. Trời âm trầm gió lại lớn, cây cối ven đường bị thổi tới lung lay sắp đổ, những cây còn sót lại chút lá cũng bị gió cuốn đi.

Bảo an đứng ở cổng chính của nhà tù, tay anh ta nâng lấy ấm trà nóng, đưa mắt nhìn bốn phía một hồi rồi quay trở lại phòng an ninh.

Lương Vi đỗ xe ở ven đường, bây giờ vẫn chưa tới 9 rưỡi.

Khu vực này rất quanh quẽ, trên đường cũng có ít người lui tới. Vì vậy xe thể thao màu đỏ của Lương Vi trở nên cực kỳ bắt mắt.

Hai bảo an đứng ở cửa sổ phòng an ninh, vừa uống trà vừa nhìn xe của Lương Vi rồi nói gì đó.

Mỗi phút chờ đợi đều dài đằng đặc, Lương Vi có chút đứng ngồi không yên, thậm chí lòng bàn tay của cô còn toát mồ hôi. Cô nhìn chằm chằm cảnh cổng lớn kia, bên trong chỉ có tòa nhà băng lạnh, không có một bóng người. Cô không dám tưởng tượng lát nữa Lương Cương đi tới, cô nên dùng sắc mặt thế nào để đối mặt với ông ta.

9 giờ 50, Lương Vi đi ra từ trong xe. Cô đứng chờ bên cạnh xe.

Một chiếc áo khoác dài màu đen, một đôi giày cao gót bằng da, khí chất của cô quả nhiên không hợp với nơi này.

Người đứng trong gió lạnh mấy phút sẽ bắt đầu rét run, Lương Vi lại thấy mình như không hề cảm nhận được. Nước đã đến chân, cô bây giờ tựa như chết lặng, tâm trạng phức tạp trước đó giờ đã tan thành mây khói.

Chỗ rẽ bên cạnh cửa sắt xuất hiện một thân ảnh đi tập tễnh. Người đàn ông mặc chiếc áo tồi tàn cũ nát, hai tay cắm vào trong túi áo, lưng đeo một chiếc túi màu đen, bước chân đi có chút gập gáp.

Lương Vi đứng ở ngoài cửa nhìn ông ta chăm chăm.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn đường, ông ta cũng nhìn thấy Lương Vi nhưng không có biến hóa cảm xúc nào mà cứ tự đi về phía trước.

Bảo an mở cửa cho ông ta ra ngoài.

Người đàn ông nhìn đường, sau đó nhìn lên bầu trời, nhìn về phía tòa nhà cao tầng phía xa rồi có chút thẫn thờ.

13 năm, từ năm 2003 đến năm 2016, Trung Quốc có nhiều biến hóa khiến người ta trông thấy mà than thở.

Ông ta lau mặt, nơi hốc mắt hõm sâu có chút nước mắt vòng quanh, ông ta tự nhủ: “Không nhận ra nữa... Không nhận ra...”

“Vậy ông còn nhớ tôi không?” Lương Vi đi đến trước mặt ông ta, mà cô lại cao hơn ông ta một chút.

Lương Cương híp mắt dò xét cô.

Nhìn dáng vẻ của ông ta là biết, ông ta không nhận ra cô.

Lương Vi hé miệng nhưng không gọi thành tiếng “bố” kia. Từng có lúc, cô hận không thể tự tay giết chết ông ta.

Lương Vi nói: “Tôi tới đón ông.”

Lương Cương sững sờ tại chỗ, gió lạnh tấp vào mặt ông ta như con dao nhỏ cứa vào da thịt.

Trong ấn tượng của ông ta, Lương Vi vẫn là bộ dáng đứa trẻ 13 tuổi như trước: Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng và buộc tóc thành bím, các nét trên mặt rất thanh tú. Bây giờ Lương Vi đứng trước mặt đây, ông ta không dám nhận, mà cũng không muốn nhận.

Lương Cương kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó quay đầu chọn một hướng khác định đi.

Lương Vi đuổi theo, giữ chặt cánh tay ông ta: “Bây giờ ông có thể đi đâu? Về nhà sao?”

“Ai cần mà lo? Tao vận rủi 8 đời mới sinh ra nghiệt chủng như mày!” Người đàn ông 54 tuổi nổi giận lên, khí lực vẫn bùng bùng 10 phần.

Lương Vi không muốn tranh chấp với ông ta: “Tôi dẫn ông vào khách sạn ở, ngày mai sẽ tìm nhà cho ông.”

Lương Cương tí mỉ đánh giá quần áo và chiếc xe sau lưng Lương Vi, sau đó nghiêng răng nói: “Sao nào, phát tài? Có tiền rồi?”

“Không.”

“Không à? Không mà mày mặc quần áo đẹp như thế, lái xe xịn thế này? Ha, đón tao làm gì! Tao ở trong tù, mày từng tới thăm tao chưa? Đừng quên, chính đứa con gái tốt của tao là mày, đã tự tay tống tao vào tù!” Lương Cương bày hai tay ra, cảm tức tới mức run rẩy, lửa giận bùng bùng.

Chương 44

Chỉ Có Anh Mới Ngốc Nghếch Trao Mọi Thứ Cho Cô

Lương Vi buông tay ra, môi mím thẳng thành một đường. Cô bình tĩnh nhìn Lương Cương đang tức sùi bọt mép.

“Do tôi sao? Chính tôi tống ông vào tù? Chính tôi khiến tòa án kết tội sao? Chẳng lẽ ông không rõ bản thân đã làm ra loại chuyện gì?” Giọng cô còn lạnh hơn gió băng bên ngoài.

Lương Cương hơi nhếch miệng nhưng không còn đường chối cãi, tay ông ta dần nắm thành quyền, đỏ hết tất cả lửa giận lên người Lương Vi: “Còn không phải tại mày! Nếu không phải vì mày thì sao tao lại bị kết án?”

Hai bảo an đứng ở cổng quan sát bọn họ như đang xem kịch.

Lương Vi: “Tôi không muốn đôi co với ông nữa. Nếu ông có nơi để đi, tự mình sinh sống được thì tôi sẽ không quản nhiều nữa.”

Cô xoay người rời đi, Lương Cương lại bước nhanh tới chặn cô lại.

“Mày! Lương Vi! Mày có còn coi tao là bố mày nữa không!”

Lương Vi nhìn ông ta với ánh mắt sắc bén, ánh mắt ấy như có thể đâm xuyên qua người Lương Cương. Cô hít sâu một hơi, mấy lời cuối cùng vẫn không nói ra miệng, chỉ thản nhiên: “Lên xe đi, tôi đưa ông tới khách sạn.”

Lương Cương biết mình không có chỗ để đi, trên người cũng không có tiền nên chỉ có thể dựa vào Lương Vi. Xe thể thao màu đỏ chói mắt khiến ông ta yêu thích không buông tay, ông ta sờ soạng một lượt rồi mới ngồi vào.

Lương Vi: “Dây an toàn.”

Lương Cương không hiểu.

Ông ta chưa từng ngồi xe ô tô tư bao giờ, lúc đó trong nhà chỉ có một chiếc xe đạp và một chiếc xe máy. Từ Vệ Mai đi xe đạp, ông ta chạy xe máy.

Lương Vi cúi người giúp ông ta cài dây an toàn.

Lương Cương tròn mắt nhìn bốn phía, sau đó còn đưa tay sờ Đông sờ Tây, nói: “Bây giờ mà có tiền rồi, làm việc gì?”

Lương Vi: “Nói ông cũng không hiểu.”

Lương Cương trào phúng hừ lạnh một tiếng: “Đương nhiên là tao không hiểu rồi! Tao phải ở tù 13 năm! 13 năm đấy!”

Lương Cương nhìn những tòa cao ốc san sát và các cửa hàng phồn hoa bên đường không rời mắt, tất cả những thứ này đều chói lóa và xa lạ với ông ta.

Mười ba năm trước thành phố Long đầu có tòa cao ốc như vậy, cũng không có đường đi sạch sẽ, xinh đẹp đến thế. Nơi này biến đổi nghiêng trời lệch đất khiến Lương Cương sợ hãi thần phục, mà cũng khiến ông ta muốn nổi nóng.

Lương Cương: “Bên ngoài thay đổi tới không nhận ra nữa rồi. Ha, tao mới bước nửa bước xuống mồ, không biết lúc nào đi hẳn, may mà còn có mày.”

Lương Vi không muốn để ý tới những lời châm chọc và khiêu khích của ông ta.

Lương Cương đột nhiên hỏi: “Mẹ mày đâu?”

Xe nhanh chóng chạy qua làm nổi lên một trận gió, sau đó tắt thảy bỗng nhiên an tĩnh.

Chỉ nghe thấy một câu nhàn nhạt của Lương Vi: “Bà ấy qua đời rồi.”

Về mặt Lương Cương cực kỳ kinh hãi, ông ta xoa xoa đôi bàn tay: “Đi thế nào?”

“Xuất huyết não.”

“Qua đời lúc nào?”

“Tháng 10 năm nay.”

Lương Cương ‘ờ’ một tiếng, nói: “Mày với mẹ mày giống nhau.”

Lương Vi nắm chặt tay lái, máu huyết khắp người đều như đang sôi trào. Cô ấn mở khóa cửa sổ, gió lạnh bên ngoài tràn vào khiến tóc Lương Cương bay lên, thở thôi cũng khó khăn.

Tay ông ta còn bận bịu chắn gió, sau đó quát: “Mày muốn tao chết công à!”

Cô nhàn nhạt lẳng trì ông ta một chút rồi đóng cửa sổ lại.

Lương Cương thầm nói: “Nói vài câu mà cũng không được, con mẹ nó tao nói sai sao, mẹ mày là cái thứ gì? Mày cho rằng tao không biết?”

Từ đầu đến cuối Lương Vi vẫn không phản ứng ông ta.

Đừng bao giờ vọng tưởng một người có thể thay đổi bản chất của mình.

Trở về khách sạn, Lương Vi thuê cho ông ta một gian phòng. Lương Cương khấp khởi đi theo sau cô, đây là lần đầu tiên ông ta bước vào một khách sạn tráng lệ như vậy.

Gian phòng phổ thông này ở tầng 8, phòng Lương Vi ở tầng 11.

Lương Vi: “Có thể tắm bằng nước nóng ở đây, tôi có mua quần áo mới cho ông, lát nữa tắm xong thì mặc đồ đó đi. Qua 1, 2 tiếng nữa tôi đưa ông ra ngoài ăn cơm.”

Lương Cương ngồi trên giường, đưa tay sờ chần đệm mềm mại thì cực kì cảm khác: “Bao lâu không được ngủ trên chiếc giường thư thái như vậy... Sao bây giờ mày có tiền thế, một năm kiếm được mấy vạn?”

“Tôi đi lấy quần áo cho ông, đừng đi lung tung.” Lương Vi không trả lời ông ta mà quay người rời đi.

Lương Cương mở cửa ra, không hề sợ lạnh mà nhìn xuống cảnh dưới phố. Ông ta vẫn còn say đắm sự tiến bộ của xã hội hiện tại.

Lương Vi cầm theo 4, 5 túi đi đến rồi quăng lên giường: “Không biết có vừa với ông không.”

Lương Cương lật ra, trong đó có một chiếc áo len màu xám đậm rất đẹp. Ông ta chưa từng mặc quần áo nào đẹp như vậy nên vui vẻ tới không ngậm được miệng.

Lương Vi lẳng lẳng nhìn ông ta, nói: “Ngày mai tôi dẫn ông đi tìm nhà để thuê. Tìm nhà nhỏ thôi, rồi tự ông tìm một công việc, về sau tự mình sinh sống.”

Lương Cương nghe xong mấy lời này thì không cười nữa: “Tao tuổi cao rồi mày còn để tao đi tìm việc làm? Tìm được việc mới là lạ!”

Lương Vi rút một tấm thẻ ngân hàng trong túi ra: “Tôi không có nhiều tiền như ông nghĩ đâu. Trong thẻ có 14 vạn, tôi chỉ có chút tiền này, có thể cho ông hết.”

Nghe 14 vạn xong, cầm Lương Cương suýt chút nữa rơi xuống đất. Trước kia ông ta làm thợ mộc một năm cũng chỉ được hơn một vạn. Ông ta thực sự không theo kịp 14 vạn này, ông ta nhận thẻ ngân hàng rồi cho vào trong túi.

“Còn nói không có tiền, tao thấy mày phát tài rồi không muốn để ý đến tao mới đúng.”

“Nếu mặc kệ thì tôi sẽ không tới đón ông, không cho ông tiền. Nếu tôi không đến tìm ông, đời này ông cũng sẽ không tìm thấy tôi.”

Lương Cương cười nhạo một tiếng: “Tao sinh ra mày, nuôi mày lớn lên, bây giờ già rồi muốn dựa vào mày thì có gì là sai? Mày thử ngồi trong tù 13 năm xem, con mẹ nó, tao không cho mày một cái tát đã là khách khí lắm rồi! Mày và mẹ mày chỉ hận tao không chết sớm hơn một chút, bà ta chết cũng đáng đời! Mày thực sự cho rằng tao không biết? Thông đồng với người đàn ông khác làm chuyện xấu sau lưng tao, cho tao là kẻ mắt điếc tai ngơ hay sao? Chết cũng đáng lắm! Loại đàn bà như thế nên đi gặp Diêm Vương sớm một chút!”

Ông ta càng nói càng kích động, giọng cũng cao lên, có lẽ cả tầng này đều nghe thấy được.

Lương Vi thực sự rất phiền những lời này của ông ta, lửa giận bốc lên, cô cũng đối nghịch với Lương Cương: “Ông nuôi tôi lúc nào? Ông đã bao giờ giữ lời chưa? Ông nói tôi không coi ông là bố, vậy ông có từng coi tôi là con gái không? Ông tự hỏi lương tâm mình xem, trước kia ông đối với tôi và mẹ thế nào. Ông bị kết án là lỗi của tôi sao? Đó là chuyện xấu do ông gây ra! Bà cũng bị ông làm cho tức chết! Nợ của ông cũng do mẹ quàn quật làm việc để trả mà vẫn còn! Sau khi kết hôn bà ấy sinh ra tôi, ông đã cho bà ấy được cái gì? Ông từng nỗ lực gì vì cái nhà này? Ông cho rằng ông ngồi tù 13 năm là khổ nhất sao? Ông cho rằng tôi và mẹ ở bên ngoài sống thoải mái à? Một mình tôi phải gánh tội lỗi của các người, một mình tôi! Một mình tôi...”

Một mình cô phải tiếp nhận ánh mắt khác thường của người đời, một mình cô phải đón nhận những lời nói như dao cắt của người ta. Một mình cô đau khổ vùng vẫy trong vũng bùn. Không tìm được nơi cư trú, không gặp được một tấm lòng chân thật.

Hai tay rũ xuống bên thân của Lương Vi dần dần nắm lại, móng tay cô đâm vào máu thịt.

“Tao thấy mày sống tốt lắm! Ăn mặc đẹp, còn để được nhiều tiền như vậy! Mày thì biết cái con khỉ gì, chỉ biết nghe mẹ mày nói vớ vẩn! Mày biết tao đã làm gì để kiếm tiền không! Mẹ mày chê tao không có tiền đồ, trước năm mày 10 tuổi tao luôn ở ngoài nghĩ trăm phương nghìn kế để kiếm tiền, mạng sống cũng lao đao! Mẹ mày thì tốt rồi, còn cho tao bị cấm sừng! Mẹ nó, đồ đê tiện! Mày cho rằng tao ra ngoài không bị người ta chỉ trích à? Mẹ mày đáng đời lắm! Tất cả đều đáng đời!”

“Vậy tôi cũng đáng đời sao? Đáng đời có một cặp cha mẹ như vậy, bị người ta coi như kĩ nữ, bị coi là tội phạm mà phi nhỏ?” Giọng Lương Vi run run, đôi mắt đỏ lên nhìn ông ta chằm chằm.

Lương Cương có chút ghen hờn, nhưng sau đó đã lập tức cười lạnh, nói: “Mày thì có nhiều bản lĩnh rồi! Bản lĩnh của mày lớn tới tận trời! Mày thấy đứa con gái nào tự tay tống bố mình vào tù chưa? Khắp xã hội này cũng chỉ có một mình mày thôi! Mày không phải đáng đời đâu, mà là rất có bản lĩnh!”

“Nếu ông vẫn muốn đổ hết mọi chuyện lên đầu tôi thì tôi không còn gì để nói nữa! Bị giam 13 năm ông chưa từng suy nghĩ rõ ràng sao! Nếu như tôi có thể phán xử ông, Lương Cương, tôi chỉ hận không thể tự tay giết ông! Việc ông làm chính là việc làm của quân súc sinh!”

“Giết tao? Ồ, con gái tao ghê gớm thật đấy nhỉ, còn muốn giết tao cơ đấy!”

Lương Vi cắn răng: “14 vạn này là tất cả những gì tôi gom góp được, tìm nhà và cho ông ít tiền là việc tận hiếu duy nhất tôi có thể làm. Đó là để trả lại việc ông sinh ra và nuôi tôi, về sau đừng mong gì hơn nữa.”

Lương Cương cầm lấy tiền, không vui giơ tay lên: “Tùy mày, tao cũng không cần mày chăm sóc lúc tuổi cao sức yếu!”

Lương Vi phát hiện, có cùng ông ta nhiều lời cũng vô dụng. Cô quay người muốn đi, nhưng nghĩ đến điều gì lại dừng chân ở cửa, nói: “Đừng đánh bạc, tôi sẽ không thu dọn cục diện rồi rắc cho ông như mẹ, cũng sẽ không cho lại tiền. Về sau nếu người khác muốn lấy mạng ông, tôi sẽ không đưa tiền.”

“Biết rồi biết rồi, có tí tiền bắt đầu giả bộ hơn người.”

Lúc Lương Vi đi ra còn sập cửa lại, một tiếng “ầm” cực lớn vang lên chấn động cả tầng lầu. Tiếng động ấy cũng dọa Lương Cương tới cứng đờ.

Cô đứng ở cửa ra vào mấy phút mới rời đi. Trên hành lang lờ mờ, những tia sáng ảm đạm trong mắt cô cũng như tắt lịm.

Buổi chiều, Lương Vi dẫn ông ta tới khách sạn ăn cơm, thức ăn ở đây rất phong phú. Đã lâu rồi Lương Cương chưa được ăn thức ăn nào ngon như vậy. Lúc ăn cơm, Lương Vi không nói một chữ với ông ta, để ông ta ở một bên tự lải nhải. Ông ta kể từ việc mỗi ngày trong tù ăn gì đến những việc phải làm trong đó.

Lòng Lương Vi không ở đây, mà cô cũng không muốn nghe.

Lương Cương ăn uống no say rồi, ông ta trông thấy Lương Vi chơi điện thoại thì nói: “Thứ mày đang cầm là điện thoại à? Cao cấp thật đấy, bây giờ điện thoại loại này đang thịnh hành sao, mua cho tao một cái đi.”

Lương Vi nhìn về phía ông ta mà không nói một lời.

Lương Cương: “Được rồi được rồi, tao tự đi mua.”

Lục Trâm Ngân lại nhắn tin tới bảo cô nhớ giữ ấm, ngày mai không khí lạnh tràn tới thành phố Long, nhiệt độ sẽ hạ xuống thấp hơn.

Lương Vi nhấn lại một chữ “Được.”

Lương Cương: “Nhà ở kia vẫn còn chứ?”

Lương Vi ngược mắt: “Còn.”

Sau khi cô và Từ Vệ Mai rời đi cũng không quan tâm căn nhà kia nữa, hai người không trở về nơi đó. Dù sao, cũng không có mặt mũi để trở về.

Lương Cương: “Về tìm người bán đi, có thể đổi ra ít tiền.”

“Tự ông tìm đi.”

Lương Cương cắn càng cưa: “Tao có biết ai đâu. Mà có tiền, chắc chắn cũng quen nhiều kẻ có tiền, thử hỏi xem họ muốn mua không.”

Lương Vi ưỡng nước, sau đó cốc thủy tinh “keng” một cái đập xuống mặt bàn, cô nói: “Tự ông tìm đi.”

“Mày nổi giận cái gì! Có chút tiền thôi mà tự xem mình là Bò Tát!”

“Ông làm gì tôi cũng không quản, chuyện đó cũng không liên quan tới tôi. Hôm nay tôi đã nói rõ rồi, về sau dù có người muốn lấy mạng ông, tôi cũng không quan tâm.”

Cô đối với ông ta, đã là hết lòng tận nghĩa rồi.

Những năm qua, vì Lương Cương mà cô phải đón nhận hết sỉ nhục và chửi rủa, vì Từ Vệ Mai mà bị người ta xem thường và nghị luận. Cô là con gái của tù nhân, cô là con gái của tiểu tam. Tuy cô không làm gì nhưng lại thành đối tượng bị chỉ trích trong miệng bọn họ. Cô không làm gì, nhưng lại bị người ta nói này nói kia.

Mỗi một ngày sau năm 13 tuổi đó, mỗi một năm, cô đều tồn tại như vậy.

Ngay cả những người được cho là đồng tình cũng coi đó là trò vui. Không có ai thực sự quan tâm cô, không có ai thật lòng tới gần cô, không có ai chân thành yêu cô.

Những người được gọi là bạn tốt lại đâm sau lưng cô. Những người đàn ông được cho là yêu mến chẳng qua chỉ muốn ngủ với cô. Những người bạn nhận gặp gỡ cô chỉ để lợi dụng lẫn nhau, giúp nhau tiêu khiển trong cơn tịch mịch.

Dù là Lâm Trí Thâm, anh ta cho cô một cái vỏ mang danh nhà, một cuộc sống sinh hoạt tốt. Thế nhưng Lâm Trí Thâm đối với cô, vẫn không có nửa phần thật tình.

Trong vòng tròn cuộc sống của cô, chỉ có lợi dụng mà thôi.

Lương Vi cụp mắt xuống, lại thấy một tin nhắn khác của Lục Trâm Ngân.

Anh nói: Lương Vi, anh muốn tiết kiệm một khoản tiền, về sau đưa em đi tuần trăng mật.

Mắt cô đột nhiên trở nên chua xót.

Chỉ có anh, chỉ có anh mới góc nghề trao mọi thứ cho cô.

Chương 45

Lúc Này Đã Có Một Người Dạy Cho Cô Thế Nào Là Ước Mơ

Lương Cương nói buổi trưa muốn ra ngoài, Lương Vi không đồng ý nên cho ông ta ít tiền mặt để tự đi. Lương Cương có tiền thì cũng không nói thêm gì, chỉ cảm mấy trăm tệ toét miệng rồi rời đi.

Lương Vi nằm một mình trên giường xem TV, mọi thứ đều kết thúc khi cô hơi buồn ngủ, lúc tỉnh lại đã là ban đêm.

Cô đi gõ cửa phòng Lương Cương nhưng không ai đáp lại.

Đã hơn 11 giờ đêm, ông ta vẫn chưa trở lại.

Cô cũng không liên lạc được với ông ta.

Lương Vi đợi đến hơn 2 giờ sáng, Lương Cương vẫn không trở về như cũ.

Cô có chút không yên lòng nên lái xe đi tìm người.

Lương Cương có rất nhiều thứ chưa quen với xã hội bây giờ, cô cũng lo sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Mà lo nhất là ông ta không tìm được đường về.

Cô đi vòng quanh khu vực gần đó một hồi lâu. Ở đây không phải trung tâm thành phố nên không quá phồn hoa. Đêm hôm khuya khoắt, trên đường trống trải không có một bóng người.

Cuối cùng, Lương Vi dừng xe trước cửa một phòng game. Quy mô của phòng game này không lớn, trông giống như một phòng game tư nhân. Ở cửa có mấy thanh niên tóc vàng đang hút thuốc lá. Trông thấy Lương Vi, mấy cậu trai đó hí hóp mắt dò xét rồi huýt sáo mấy tiếng.

Lương Vi không nhìn mà đi thẳng vào.

Gian phòng này không lớn, ở đây bày 3, 4 máy đánh bạc và hai bàn Snooker. Không khí bên trong rất ngột ngạt, mùi khói có thể hun chết người.

Trước mỗi chiếc máy đều có mấy người đàn ông, Lương Vi liếc nhìn về phía kẻ đang vui đùa bên máy đánh bạc, miệng liên tục phun ra lời thô tục kia.

Cô đột nhiên tự trào mà cười một tiếng.

Câu nói “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời” chính là dùng để tả Lương Cương.

Cô đứng một bên, yên lặng mà chờ đợi.

Mấy thanh niên tóc vàng dần vây quanh rồi bắt chuyện với cô: “Có muốn chơi một ván Snooker không?”

Hai tay Lương Vi nhét trong túi áo khoác. Ánh sáng ở đây âm u, áo khoác màu đen của cô càng lộ thêm vẻ bí ẩn.

Thấy cô không để ý, cậu trai cao nhất trong đó nói: “Mời cô chơi đó, hay muốn đi hát không?”

Lương Vi ngược mắt, tỉ mỉ đánh giá bọn họ một lượt. Dù là mấy kẻ hút thuốc, nhuộm tóc, nhưng gương mặt vẫn còn non choẹt. Lương Vi nói: “Tốt nghiệp trung học chưa?”

“Thôi học lâu rồi.” Cậu trai cao ráo kia cà lơ phát phờ nói.

Lương Vi nhìn về phía cậu ta, rõ là mi thanh mục tú, gương mặt như vậy có lẽ sẽ mê đảo không ít nữ sinh nhỏ.

Cô mỉm cười, nói: “Đã làm với các nữ sinh khác chưa?”

Cậu trai nhú mày, tới gần cô: “Cô thích xử nam?”

Lương Vi hơi ngửa ra sau, kéo dài khoảng cách với cậu ta rồi nói: “Chẳng qua tôi cảm thấy, mấy kẻ cặn bã đều mang dáng vẻ như cậu.”

Sắc mặt cậu trai cứng đờ, nhưng sau đó đã lập tức cười đùa tí tưng: “Đẹp trai là lỗi của tôi?”

Lương Vi thấy đùa đủ rồi nên đưa tay ra, nói: “Tôi kết hôn rồi.”

“Phụ nữ đã lập gia đình sao? Cắt, đúng là lãng phí thời gian. Dáng dấp thì non mà lại là bà thím.” Mấy cậu trai lập tức giải tán.

Lương Vi cười.

Đối với mấy người trẻ tuổi như bọn họ mà nói, đã kết hôn chính là bà thím, mà mười mấy tuổi chính là em gái nhỏ, lớn hơn mấy tuổi là chị nhỏ. Em gái và chị gái đều là những người có thể cưa.

Lương Vi bỗng nhớ đến thời trung học của mình, thời đó cô cũng đêm không về ngủ, phản nghịch điên cuồng như vậy. Giống như cả thiên hạ có sụp xuống cũng sẽ không sợ.

Mà trong kiếp sống thanh xuân đó, những cậu trai từng cùng cô điên cuồng kia cũng có tính tình như vậy.

Cô thi cấp 3 ở thành phố Long, tuy không phải danh tiếng tốt gì nhưng vẫn tính là một trường trung học. Mà học sinh ở trường trung học đó nổi danh phóng đảng, ăn chơi trác táng.

Rất nhanh về sau, cô cũng trở thành một thành viên trong đó, giúp trường học càng thêm nổi tiếng.

Lần đầu tiên sau hai năm chuyển trường, cô đã rất kiêu ché rồi. Dù có đổi trường học, thế nhưng vẫn ở thành phố Long. Mà trên đời này, không có bức tường nào không lọt gió.

Tới năm lớp 12 rời khỏi nông thôn, rời khỏi những điều rắc rối kia, tiến vào khu phồn hoa nhất của thành phố, lúc ấy cô có thể phát tiết tất cả những điều không thoải mái nhất.

Không ai biết 2 năm đó cô đã phải kiêu ché bao nhiêu. Cũng không ai biết cô khát vọng được sống một cuộc đời bình thường đến nhường nào.

Cô của tuổi 17 yêu sớm, người theo đuổi cô là một học trưởng lớp 11, đó là một cậu hot boy.

Mỗi nữ sinh đều khao khát một đoạn tình yêu hoàn mỹ, hướng hồ đó còn là thời thanh xuân dao động. Nhưng Lương Vi thực tế hơn các nữ sinh bình thường kia.

Cô đứng trước mặt anh chàng đó rồi hỏi ba câu.

“Anh yêu em không?”

“Anh sẽ kết hôn với em sao?”

“Thật lòng sao?”

Về sau, Lương Vi nhớ lại ánh mắt lúc ấy của anh ta rồi cảm thấy có chút manh mối. Rõ ràng anh ra ngăn cản cả người, sau đó không kịp chờ câu trả lời.

Anh ta vội vàng muốn có được cô, vì vậy cũng không để tâm suy nghĩ ba câu hỏi này.

Anh chàng đó có thể là người để lại ấn tượng khá sâu sắc trong đời Lương Vi. Bởi anh ta dạy cho cô cái gì gọi là chơi đùa, cái gì gọi là thanh xuân.

Dù cũng đau khổ, nhưng cô không lưu luyến anh ta.

Vì anh ta dạy cho cô quá nhiều thực tế.

Anh muốn kết giao với em, vì anh muốn ngủ với em.

Anh chia tay với em, vì có lẽ nên chia tay.

Anh kể với người khác đã ngủ với em, vì anh không quên được tư vị khi làm với em.

Không liên quan tới tình yêu, không dính dáng tới tình cũ, mà từ đầu tới cuối chỉ là một hồi vui thích của thể xác.

Chia sẻ bí mật với bạn bè cuối cùng lại biến thành lưỡi dao sau lưng người khác. Yêu đương với con trai cuối cùng lại biến thành trò cười, dù có muốn che giấu thế nào cũng sẽ bị lật ra.

Đó là ba năm điên cuồng nhất, cũng là ba năm tàn khốc nhất.

Miệng mỗi người đều là một thanh kiếm lợi hại, chúng đâm cô bị thương nhưng khuôn mặt vẫn mỉm cười.

Lương Vi không nhớ nổi khuôn mặt của anh chàng kia, cô chỉ biết rằng có một người như vậy. Một người như anh ta, giúp bạn thành thực rồi trưởng thành.

Nhưng cô nhớ kỹ anh chàng đó cũng là một đầu tóc vàng, dáng vẻ phóng đãng không bị trói buộc giống cậu trai vừa rồi.

Cô đứng ở nơi hẻo lánh cố gắng nhớ lại, nhưng lại không thực sự nhớ ra một việc cụ thể gì. Cô chỉ biết rằng có một người như vậy, và có một đoạn quá khứ như thế.

Thời gian có thể làm mờ vết thương, nhưng không thể xóa bỏ vết thương đó.

Có một số việc sẽ mãi mãi khắc lên, để rồi mỗi lần nghĩ đến sẽ nhớ lúc ấy đau đớn tới nhường nào.

Lương Cương thua sạch số tiền, ông ta hung hăng đập vào chiếc máy rồi ừ rử rử đám người mà đi ra. Lúc nhìn thấy Lương Vi đứng ở cổng thì sắc mặt ông ta có chút mất tự nhiên.

Lương Vi nhìn điện thoại, 3 giờ 3 phút sáng.

Bên cạnh phòng game là khách sạn, xung quanh có mấy chiếc ô tô đỗ lại, có cả mấy chiếc xe đạp tạp nham nữa. Bên dưới là một khoảng đất đều hiu mà trống trải, bốn bề gió thổi hun hút. Lương Vi đứng trên khu đất trống đó với ông ta, không tránh gió, cũng không e sợ bóng tối.

Lương Cương mặc áo khoác lông có mũ lên, đầu hơi rụt lại như có chút e sợ, ông ta nói: “Chỉ chơi một chút.”

“Lời này ông đã nói vài chục năm rồi.” Cô đã không còn kiên nhẫn để tin một người đánh bạc thành nghiệp.

“Thế nên mày muốn nói gì? Bảo tao không được chơi? Mày thì biết cái gì, vài chục năm không chơi rồi, chơi một chút thì có làm sao? Ra tù tao đang vui! Đang vui!”

Lương Vi: “Tôi nói với ông một lần cuối: Nếu đánh bạc tới tắng gia bại sản cũng đừng đến tìm tôi. Người khác đòi mạng ông tôi cũng sẽ không quan tâm. Sang năm ông đã 55 tuổi rồi, cũng giống như lời ông nói đây, mới bước nửa bước xuống mồ thôi. Đưa cho ông tiền là để ông yên ổn dưỡng lão, đừng hết lần này tới lần khác dùng thời gian vào việc đánh bạc.”

Lương Cương ho khan vài tiếng, như bị nhiễm khí lạnh ban đêm.

Lương Vi dẫn ông ta lên xe, thấy ông ta ho khan nặng thì nói: “Thân thể ông thế nào tự ông biết, có bệnh thì khám, không có bệnh thì tự sống cho tốt. Nếu ông chết rồi, cùng lắm tôi cho người mua một khu mộ.”

“Mày chỉ ước gì tao chết đi! Khụ khụ khụ...”

“Có mấy người còn mong ông chết hơn tôi đây. Nếu ông có chút lương tâm thì mau quy y cửa Phật, làm nhiều chuyện tốt một chút.”

Lương Cương: “Tao bị giam 13 năm, 13 năm đây! Quyền lợi đều trả lại hết cho nó rồi! Bái Phật cái gì, làm chuyện tốt cái gì! Tao trong sạch lắm!”

Đáng sợ nhất là người nghiệp chướng nặng nề lại xem thường tất cả.

Lương Vi cắn chặt răng, nói chuyện với ông ta không quá ba câu sẽ khiến người ta nổi trận lôi đình.

“Trả sạch sao? Cả một đời người đều bị hủy hoại, mà ông còn trong sạch sao! Có chết cũng không hết tội!”

“Chết chết chết, mày chỉ mong tao chết đi! Tao vận rủi tám đời mới sinh ra quân súc sinh như mày! Mày cũng chỉ mong tao chết đi như mẹ mày, đồ đê tiện!”

“Tôi cho là ông bị nhốt vài chục năm sẽ thay đổi một chút, có phải ở trong tù cũng rất thoải mái không! Lương Cương, ông là đồ không có lương tâm! Việc ông làm táng tận lương tâm không bằng heo chó! Bà cũng bị ông bức chết! Ông sống trên đời này làm gì! Ông còn sống làm gì!”

“Được, không sống được thì cùng chết, chết chung! Sinh ra đứa đê tiện tống tao vào ngục như mày, chúng ta cùng chết!”

Lương Cương giận đỏ mắt, sau đó nhào tới đoạt vô lăng của Lương Vi.

“Ông điên rồi sao! Lương Cương!”

“Không phải muốn tao chết sao, vậy chết chung! Cùng xuống dưới đó gặp mẹ mày!”

Sức của đàn ông vẫn lớn hơn phụ nữ, Lương Vi vốn không giữ được vô lăng.

Đầu xe bắt đầu xiêu xiêu vẹo vẹo trên đường. Vì rẽ đột ngột nên lốp xe lưu lại dấu vết dài trên đường nhựa, ngay cả tiếng ma sát cũng chấn động lòng người.

“Ông buông tay!”

Lương Vi sững chết ghì lấy tay lái, móng tay cô cũng đứt mất một đoạn, máu từ khe móng tay tràn ra ngoài. Vì đứt tay nên cô rụt lại, chính vì vậy mà có chút buông lỏng. Lương Cương thuận thể đánh tay lái, không biết đã tăng tốc bao nhiêu, khiến xe bay thẳng tắp ra một đoạn.

Sau đó xông lên khỏi ngã tư đường là đèn đỏ.

Xe bị văng ra rồi mất không chế.

Trên đường chữ thập có một chiếc xe tải chở hàng đang chậm rãi lái tới.

Lái xe không kịp phanh lại, mà xe của Lương Vi lại đột nhiên lao ra từ chỗ khuất.

Ầm

Xe của Lương Vi đâm thẳng vào chiếc xe tải kia. Vì lực va vào quá lớn nên xe bị lật ngược, cửa kính xe vỡ vụn thành bột phấn.

Tùng hơi từng hơi khói trắng phiêu đảng trong đêm tối. Đèn đường ở nơi này mờ nhạt, không gian càng thêm yên tĩnh.

Mảnh vụn thủy tinh phát ra tia sáng lấp lánh dưới ánh đèn, thời gian càng trôi đi, màu sắc nhạt này lại nhiễm thêm một tầng huyết sắc.

Người lái xe tải bị đâm quá mạnh dẫn tới hôn mê bất tỉnh.

Không gian tĩnh mịch chỉ còn sót lại tiếng nước chảy.

Một chiếc xe thể thao đi ngang qua, chủ xe nhanh chóng phanh xe lại rồi báo 120.

Chủ xe thấy trong chiếc xe thể thao màu đỏ bị lật nghiêng có hai người. Người đàn ông được túi khí an toàn đỡ lấy, trên mặt đầy máu tươi. Sau đó, anh ta lập tức vòng sang bên kia nhìn thử.

Một tay của người phụ nữ duỗi ra ngoài, cánh tay nhiễm máu đỏ tới dọa người.

Ngón tay cô khẽ nhúc nhích như còn có tri giác.

“Cô ơi, cô ơi, có nghe thấy tôi nói không? Cố chịu một chút, tôi gọi xe cứu thương rồi! Sẽ đến nhanh thôi!”

Tiếng điện thoại di động trong xe vang lên phá tan mọi yên tĩnh.

Ngón tay người phụ nữ run lên hai lần.

Chủ xe kia ghé vào thì nghe thấy âm thanh yếu ớt của cô.

“Điện... Điện thoại... Lục...”

Cô bỗng nhiên không phát ra âm thanh nào nữa, thế giới lại lần nữa lâm vào tĩnh lặng.

Hoàng hôn đầu thu buông xuống, cô nhớ kỹ anh. Một ánh nhìn đó tựa như vụn năm.

Một người đàn ông luôn nói muốn chịu trách nhiệm với cô, một người đàn ông lặng lẽ ở bên cô qua đêm Trung thu, một người đàn ông dốc hết sức lực trao cho cô hết thảy.

Anh dùng tất cả những gì mình có để giải đáp ba câu hỏi kia.

Anh yêu cô, anh sẽ lấy cô, tất cả đều là thật tình.

Nếu từng có người dạy cho cô thế nào là hiện thực, vậy thì lúc này đây đã có một người dạy cho cô thế nào là ước mơ.

Cuộc đời này dài đằng đẵng như vậy, cuối cùng cô cũng may mắn tìm được một nơi trú ẩn, tìm được một tấm lòng chân thành mà tha thiết.

Cô nói: “Tôi là Lương Vi. Vi trong cây tử vi.”

“Ừ.”

“Câu tên gì?”

“Lục Trâm Ngân.”